Helene Turstenová

Záludná sít'

motto detektivka

MOTTO

Helene Turstenová

Záludná síť

Praha 2010

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © 2008 by Helene Tursten
Published by agreement with Leonhardt & Høier Literary Agency A/S, Copenhagen
Translation © Eva Nováčková, 2010
Cover photography © Profimedia, 2010

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-520-0

Anitě a Stině:
Komisař Andersson jde do penze!

Jako obvykle jsem velmi volně nakládala s geografickými údaji. Nepřizpůsobuji své vyprávění skutečnosti, ale podle potřeby skutečnost přizpůsobím ději. Mé romány jsou vždycky smyšlené a to se týká i osob, které v nich figurují. V knize ovšem zmiňuji i skutečné historické události a osobnosti, a potom fakta přirozeně souhlasí. Přestože si dopřávám velkou volnost, nemohu měnit to, co se již stalo a je zdokumentováno.

Helene Turstenová

PROLOG

Elof Persson musí zemřít. Není jiná možnost, jak se ho zbavit. Přestože patří k tajné policii, nedošlo mu, jak nebezpečnou hru hraje. Je mocný a sebejistý. Jeho agresivita budila hrůzu, už když ho před nějakými dvěma měsíci poznal. I jeho fyzická síla byla odstrašující. Tu s oblibou demonstroval tak, že svému protějšku sevřel krk a zanechal na něm bolestivé zarudnutí, které mizelo až další den.

Policista s neskrývaným opovržením chrlil všechny myslitelné nadávky a výhrůžky a on si je v naprostém šoku nechal líbit. Ztuhl hrůzou při vědomí, že ten muž je schopen zničit mu budoucnost, protože odhalil jeho provinění. Neměl jinou možnost než Elofu Perssonovi za jeho mlčení platit.

Nejstrašnější byla pohrůžka, že všechno zveřejní. To by znamenalo soud a vězení. Média by se hrabala v jeho soukromí. Takovou situaci by nezvládl. Celý život i kariéra by byly zničeny. To by znamenalo konec. V takovém případě by bylo lepší spáchat sebevraždu.

Všechno se vyostřilo: život proti životu. Jeho vlastní proti životu Elofa Perssona.

Krčil se v tmavém vchodu, nervózně svíral pažbu pistole v kapse pláště a bakelit byl vlhký potem jeho rukou. Konečky prstů hladil kulatou značku s pěticípou hvězdou. Ruská poloautomatická zbraň nepatřila mezi nejspolehlivější ani nejkvalitnější, ale měla své nesporné přednosti. Nikdo nevěděl, že ji vlastní. Uměl s ní zacházet. Jeho kamarádi ho naučili, jak funguje. V Rusku se jich před válkou a během ní vyrobilo ohromné množství. Zaplavili jimi černý trh. A byla to dokonalá vražedná zbraň.

Stáhl si klobouk hlouběji do čela a vyhlédl ze vchodu. Opatrně hýbal prsty na nohou, aby si trochu rozproudil krev. Novinový papír, který si vložil do mokrých bot, spíš vlhko nasával, než aby ho před ním chránil, jeho ale nenapadlo, co jiného by měl udělat, aby v rozbitých botách nemrzl. Obuv i šaty teď byly na přídělové lístky. Nové boty si bude moct koupit až v prosinci. Ostatně, stejně neměl za co nakupovat, a to právě kvůli muži, na něhož teď čekal.

Ulice byla ponořena do tmy. Lidé zatáhli zatemňovací rolety nebo do oken zavěsili černý papír. Většinou teď už jistě spali. Bylo ale třeba, aby si ho nevšimla žádná policejní hlídka. Těžko by vysvětloval, proč stojí v tmavém vchodu do domu, pokud nezamýšlí něco nekalého.

Studený vítr strhával podzimní listí a vál ho dál mokrou Hornskou ulicí. Mezi vchodem, kde stál, a tím, z něhož v každém okamžiku vyjde Elof Persson, byla vzdálenost jen několika kroků.

Dohodli se, že se sejdou v Tantolundu, ale tam on nemínil čekat. Přál si Elofa překvapit, jakmile vyjde na ulici.

Ten nafoukaný policista ani nepomyslel na to, že by někdo mohl zjistit jeho adresu. Nebo že by jeho žalostná oběť mohla pro něho být jakoukoliv hrozbou. Považoval ho za hlupáka, kterého může libovolně vydírat. Je to arogantní ďábel a to mu bude osudné.

Tentokrát s sebou žádnou obálku s penězi nemá. Jen nabitou pistoli.

Cítil lítost. Až strhnou i tuto stavbu, zůstane v celé ulici stát už jen jediný dřevěný dům, ten nad křižovatkou. Byl zrenovovaný a sídlilo v něm několik malých podniků a část univerzitní administrativy. Dřevěný zámeček se vznešeně tyčil na svahu, s velikou skleněnou verandou obrácenou k dopravnímu uzlu pod ním. Když člověk šel do Univerzitní knihovny nebo k Leknínovému jezírku, chodil právě tudy. Jistěže bylo skvělé, že se zachoval alespoň jeden ze starých domů, ale škoda že ty ostatní byly tak těžce zasaženy ohněm, že je museli zbourat.

Göran Jansson si těžce povzdechl. Narodil se a vyrostl v Mölndalské ulici, jen co by kamenem dohodil od místa, kde právě stál. Staré dřevěné domy tady v okolí dobře znal. Už koncem šedesátých let byly ve špatném stavu, ale přesto dodávaly rušnému místu určitý šarm. Dva z jeho kamarádů bydleli tam, kde dnes stálo současné Muzeum světové kultury a Expozice deštných pralesů.

Sám pracoval jako mistr ve stavební firmě, která strhne poslední zbytky domu. Jeho muži srovnají zem a zahladí všechny stopy. U srdce mu nostalgicky píchlo, když pokynul dělníkům, aby se do toho pustili.

Komín byl festovně vyzděný z hnědočervených pálených cihel. Mimo kamenných základů šlo o jedinou část stavby, která odolala žáru. Vyschlý dřevěný dům vzplál okamžitě a hasiči se koncentrovali na to, aby zabránili rozšíření ohně do sousedství. Důvod požáru nešlo zjistit. V jednom z bytů uhořel starý muž.

Komín se naklonil na stranu a to byl důvod, proč se

zbytky domu měly co nejrychleji odstranit. Bylo riziko, že při silném větru spadnou.

Těžká železná koule, zavěšená na jeřábu, bušila do komínového zdiva a během půlhodiny se komín zřítil. Lžíce bagru plnila nákladní auto zbytky cihel a zdiva. Nakonec zůstaly už jen základy ve sklepě a Göran Jansson se tam sešplhal a prohlížel mohutné komínové zdivo. Na jedné straně bylo neobyčejně silné. Zvláštní. Zdálo se, že základ je zešikmený. Tu stranu musíme odstranit, než vytáhneme nádrž na olej, pomyslel si.

Nastal první horký den po dvoutýdenním období deště a větru. Příjemné počasí, ale byl na ně příliš teple oblečený. Zvedl si oranžovou helmu a utíral si rukávem pot z čela. Potom znovu vylezl po schodech nahoru a postavil se kousek od okraje. Přemýšlel o dalším postupu bourání a uvažoval, proč asi byla jedna strana komínového základu o tolik širší. Jistě aspoň o půl metru oproti opačné straně. Třeba tam byl nějaký starý ohřívač vody, který později zazdili. Nebo snad sklad dřeva? To by bylo možné, protože dříve…

Jeho myšlenky přerušilo silné bouchnutí železné koule. Neuslyšel ale obvyklý tupý zvuk. Roztříštilo se zdivo a okamžitě to uviděl. Začal rychle mávat na jeřábníka, aby kouli zastavil.

Z díry ve zdivu visel rukáv. Z jeho okraje vyčnívala vyschlá ruka podobná drápu.

Svědek, který zavolal v 9.14, měl pravdu. Ve vodě na břehu ostrova leželo mrtvé tělo. Technici okamžitě odjeli do Nötsundu a zajistili místo nálezu. Po dvou hodinách intenzivní práce byli hotovi a tělo se mohlo vyzvednout a vsunout do pytle.

Kriminální inspektorka Irena Hussová a Jonny Blom na ten okamžik čekali. Irena pozorně prohlédla beztvarý šedý obličej, než zatáhla zip.

„Alexandra Hallwiinová," konstatovala rezignovaně.

Obávali se, že by to mohla být ona, přesto zjištění, že je dívka mrtvá, bylo velice nepříjemné. Oba kriminalisté na „případu Alexandra" – jak ho nazývala média – zatím nepracovali, protože dívka byla dosud pouze pohřešovaná. Jakmile ale dostali zprávu o nálezu těla mladé ženy, zkopírovali si rychle všechny údaje z dosavadního vyšetřování a vzali je s sebou do auta. Jonny Blom řídil a Irena Hussová nahlas četla.

Čtrnáctiletou Alexandru hledali už pět dní. Podle rodičů nikdy dříve z domova neutekla a ani teď k tomu neměla žádný důvod. Rodiče ji popisovali jako typické děvče svého věku, snad trochu stydlivé. Zajímala se v první řadě o koně, ve škole byla úspěšná a nikdy neměla problémy se spolužáky. Učitel i kamarádi ze třídy tento obraz potvrdili.

Její obličej zaplňoval první strany všech večerníků celý víkend. Dívka pocházela z dobře situované rodiny a hned zpočátku se všichni domnívali, že jde o únos. Ale pokud nešlo o získání výkupného, musel být za jejím zmizením

jiný zločin. Děvče, které z domova odejde z vlastní vůle, si obyčejně vezme i oblečení a peníze. To jediné, co Alexandra měla s sebou, než v předvečer Valpuržiny noci zmizela, byla podle její matky peněženka s maximálně třemi sty korunami, legitimace na autobus, mobil a skládací deštník. Nic víc.

Rodičům před odchodem řekla, že se sejde s několika spolužačkami v Brunnsparku. Navzdory deštivému počasí se chtěly podívat na tradiční průvod studentů z Chalmersovy technické univerzity. Pak se chtěly vrátit do Torslandy a trávit večer u jedné z dívek. Domů se měla vrátit nejpozději do půlnoci. Rodiče šli navštívit své přátele a nestačili ji odvézt, ale Alexandra řekla, že do města pojede autobusem. Když zmizela ze dveří, viděli ji živou naposled.

Šofér autobusu si nevzpomínal, že by ji zahlédl v plně obsazené lince, která odjížděla pět minut po osmnácté hodině, a nevšiml si jí ani řidič dalšího autobusu. V té době jelo do města hodně mládeže.

Spolužačky popřely, že by se s ní měly sejít v Brunnsparku, a ani dvě její nejlepší kamarádky netušily, co Alexandra chtěla večer dělat. Když se o den dříve bavily o nastávajícím víkendu a ptaly se jí na to, odpověděla: „Budu trénovat Prince před nedělními závody." Protože všechny věděly, jak jsou pro ni kůň i soutěž důležité, dál se nevyptávaly.

Nikdo tedy s jistotou nemohl potvrdit, že dívka autobusem do města skutečně odjela. Když zneklidněná matka po půlnoci volala na dceřin mobil, měla ho dívka vypnutý.

V okamžiku, kdy Alexandra za sebou zavřela vrátka rodinné vily, jako by se propadla do země.

A teď ji tedy našli.

Druhou objevil hravý labrador. Pes byl mladý a nejdříve byl nadšený tím, že se mu někdo tak mazaně ukryl. Až po vteřině ucítil podivný pach. Rozpínavý, pronikavý a děsivý. Začal rozčileně štěkat a v kruzích se plížil k té zajímavé věci. Když na něho páníček volal „Elroyi, Elroyi, pojď sem!“, chňapl aspoň po kuse hadříku, který ležel na zemi. Radostně pak s nálezem v tlamě běžel k němu. Muž musel se psem chvíli zápasit, než trofej konečně získal, a otřásl se hrůzou, když viděl potrhané a zakrvácené kalhotky z černé krajky, na jejichž přední straně bylo v maličkém trojúhelníčku slovo „neděle“ orámované poupaty růží.

Tělo bylo zaklíněno v mezeře mezi balvany. Vrah se ho pokusil trochu zakrýt několika kameny a větvemi.

„Takže k vraždě *Dívky letošního léta* došlo na samém začátku května, a pro jistotu rovnou ke dvěma. Ve stejný den,“ vzdychal kriminální inspektor Jonny Blom.

Jeho kolegyně zničeně přikývla. Dvě vraždy najednou byly pro oddělení obrovské zatížení. Zvlášť když znovu vypukla válka mezi gangy. Během února a března byl na této frontě relativní klid, ale ve velikonočním týdnu došlo během tří dnů k dvěma vraždám. Oběťmi se stali dva muži, jeden z nich byl čtyřiatřicetiletý otec tří dětí a druhý měl třiadvacet let. Každý z nich patřil k jedné z bojujících stran, zločinecké sítě Asir a gangu Bandidos.

Vyšetřovali také výbuch auta, i když došlo jen k men-

šímu zranění. Auto patřilo méně významnému gangsterovi, který svou činnost provozoval pod pláštíkem hospodského. Patrně nechtěl platit za takzvanou ochranu. Nebylo jasné, kterého z gangů se to týkalo. Osoby, které jsou ať dobrovolně, nebo nedobrovolně vtaženy do činnosti gangu, nikdy s policií nemluví. Pud sebezáchovy má většina lidí. Postavení obou skupin – Asiru a Bandidos – teď bylo v rovnováze, se ztrátou jednoho muže na každé straně. Otázka nezněla, jestli přijde odplata, ale spíš kdy přijde. A která strana udeří jako první.

Kriminální inspektorka Irena Hussová poslouchala jen na půl ucha. Měla pořád před očima pohled na mrtvou Alexandru. Když hleděla na její obličej, povšimla si toho, co bylo později potvrzeno při pitvě: Dívka musela mít kolem krku utaženou tenkou plastovou šňůru, možná prádelní. Bez nejmenší pochybnosti šlo o vraždu.

Setkání s jejími rodiči o den dříve probíhalo jako vždycky. Během odpoledne měla s Jonnym znovu zajet do Torslandy a opět si s nimi promluvit. Chtěli se také podívat do dívčina pokoje.

Technici tam budou hotovi během dopoledne.

Dveře do chodby byly otevřené. Kriminalisté čekali na svou šéfku Efvu Thylqvistovou, která nejspíš přijde i se svým zástupcem. Stal se jím Tommy Persson, Irenin dávný spolužák z Vysoké policejní školy.

Po ukončení studia oba pracovali v centru Göteborgu a už více než dvacet let byli kolegové. Během té doby se hodně sblížili. Neobyčejně silně na to, že byli různého pohlaví. Nestarali se o klepy a díky tomu, že nebyly pravdivé, jejich přátelství vydrželo. Než se Tommy před čtyřmi lety rozvedl s manželkou Agnetou, často se obě rodiny stýkaly. Někdy společně trávili i dovolenou a navzájem byli kmotry svým dětem. Během osmnácti let Irena a Tommy na kriminálce seděli v jedné místnosti. Změnilo se to až někdy

před rokem. Jejich starý šéf, komisař Sven Andersson, přešel do skupiny zabývající se starými nevyřešenými případy a jejich tým dostal novou šéfku.

Irenina a Tommyho společná kancelář ležela až na konci dlouhé chodby, nejdále od vchodu. Komisařka Efva Thylqvistová si přála mít svého zástupce blíž, a než se oba nadáli, seděl Tommy v místnosti vedle komisařky, tedy na druhém konci chodby, bráno z Irenina pohledu.

„Jistě budeš hrozně ráda, že po tolika letech konečně můžeš sedět sama," řekla jí tehdy komisařka a položila ruku s pečlivou manikúrou Ireně na rameno.

Irena si nikdy nepřála sedět sama. Nebude už mít vedle sebe nikoho, s nímž by mohla promluvit nebo prodiskutovat svůj případ. Musela se tehdy hodně přemáhat, aby šéfčinu ruku ze svého ramene nesetřásla.

To bylo na ní hodně nepříjemné. Ze začátku na všechny působila dobrým dojmem, vypadala přátelsky a zdálo se, že se o své spolupracovníky opravdu zajímá. Ale zakrátko Irena zjistila, že její zájem se týká výhradně mužů. Na ty se vždycky usmívala a udělala si pro ně čas. Mužům se tedy líbila. Byla to hezká, asi čtyřicetiletá brunetka, s hustými vlasy po ramena. Byla štíhlá, ale přesto s plnými křivkami. Vypadala dobře i v přísném kostýmu. Halenky pod kabátkem měla vždycky hluboce vystřižené a nosila boty s vysokými podpatky. Irena si říkala, že se tím snaží zakrýt, že není dost vysoká. Sama se cítila se svými sto osmdesáti centimetry nemotorná, když stála vedle své droboučké šéfky. Byly skoro stejně staré, Ireně bylo o pár let víc. O Efvě Thylqvistové se vědělo, že na počátku své policejní kariéry byla provdaná, ale manžel jí brzy utekl. Děti neměli. Proslýchalo se, že si začala nějaká milostná dobrodružství se svými nadřízenými, z nichž někteří byli ženatí. Šlo ovšem jen o pověsti, které nikdo nedokázal „potvrdit, ani vyvrátit". Ve svých lepších chvílích si Irena říkala, že takové

věci se vždycky vykládají o ženách, které předběhnou muže v kariéře, ale v podstatě pokládala za pravděpodobné, že na tom něco může být. Mimoto bylo jasné, že komisařka udělala skvělou kariéru. Irena se utěšovala tím, že se jí asi sotva bude chtít zůstat v jejich skupině až do penze.

Během několika nejbližších měsíců si uvědomila, že komisařku čím dál vzácněji zajímá její názor. Skoro nikdy s ní nemluvila osobně, pokud nešlo o něco speciálního. Nejčastěji jí poslala mail. Jednou se jí Irena opatrně zeptala, proč si s ní dopisuje. Efva s úsměvem vysvětlila, že je to kvůli tomu, aby za ní nemusela tak daleko chodit.

Pokud se objevilo cokoliv, co vyžadovalo převážně rutinní práci, podle všech předpokladů to přistálo právě na Irenině stole. Postupně se cítila stále víc na okraji. Ale občas se přece jen mohla zúčastnit i akčnější práce, jako právě včera, když byla v Nötsundu nalezena ta zavražděná dívka. I když to bylo asi jen tím, že nikdo jiný než ona a Jonny nebyl právě po ruce.

Ještě z jednoho důvodu se Irena cítila osaměle: kvůli Birgittě Mobergové. Byla uvolněna ze skupiny, protože minulý podzim začala na univerzitě studovat práva. Zbýval jí ještě nejméně jeden rok. Potom se hodlala ucházet o vyšší zařazení u policie. Když se před měsícem spolu setkaly na rychlém obědě, zmínila se Birgitta o tom, že možná bude studovat ještě déle. Napadlo ji, že by se mohla stát advokátkou nebo žalobkyní. Byla chytrá a studium ji bavilo. Její manžel Hannu Rauhala na jejich oddělení zůstal a Birgittu v jejím rozhodnutí podporoval. Synu Timovi bylo skoro pět a oni se rozhodli, že další děti mít nebudou. Prožili příliš těžké období, poté co Birgitta před několika lety potratila. Hannu jako obvykle o své ženě nemluvil. Ledově plavý Fin byl stále stejně nečitelný.

Irena tedy v současné době byla jedinou ženou na oddělení. Podezřívala svou šéfku, že se jí to tak líbí.

Právě když o tom přemítala, vešla do jejich zasedačky Efva Thylqvistová těsně následovaná Tommym.

„Dobré ráno, mají všichni kávu?“

Efva pohlédla kolem stolu a usmála se. Irena si povšimla, že u ní se pohledem nezastavila. Jako by předstírala, že Irena v místnosti vůbec není. Naproti tomu se zahleděla do hezkého obličeje Fredrika Stridha. Ten se nedávno oženil a koncem srpna se měl stát otcem. K velkému překvapení všech se věčný starý mládenec a svůdce žen během minulého jara na dovolené v Barceloně zamiloval do zdravotní sestry a pak už šlo všechno jako na drátku: poslední den v roce svatba, větší byt, a teď dokonce i děťátko na cestě.

V tom okamžiku se v Ireně něco pohnulo. Slabě ten pocit poznávala a uvědomila si, že pod povrchem ležel už dlouho. Chvíli trvalo, než pochopila, oč jde. Cítila zlobu. Čistou ostrou zlobu. A v další vteřině se rozhodla. Ať už to dopadne jakkoliv, nechce už dál být brána jako něco podřadného. Dál už nestrpí, aby se k ní Efva Thylqvistová takhle chovala. I když to snadné nebude. Je to šéfka a nebude váhat svého postavení využít.

Na stole před Jonnym ležela předběžná pitevní zpráva týkající se Alexandry Hallwiinové. Irena se naklonila nad stůl a hromádku papírů přitáhla k sobě. Bylo to tak rychle, že Jonny nestačil včas zareagovat. Rozčileně na ni pohlédl a otevřel pusu k protestu. Irena se na něho usmála, aby ho uklidnila. Nespokojenost v jeho očích nahradil zmatek. Než stačil něco poznamenat, ozvala se komisařka: „Tak začneme.Usmála se na Fredrika. „Je něco nového s bombou v autě?“

Fredrikovi její pozornost lichotila a rychle odpověděl: „Ne. Ale máme nového svědka, se kterým dnes budu mluvit. Muž, který venčil psa, si povšiml mercedesu staršího modelu, který parkoval vedle nového jaguáru Rogera ‚Holkena‘ Hanssona. Zajímavý je čas – bylo to ve čtvrt na dva-

náct. Holken vyšel z restaurace jako obvykle asi v půl druhé. A jak víme, vybouchlo to, jakmile otevřel dveře."

„Jak vážně byl zraněn?" zeptala se komisařka.

„Jen povrchově na noze. Síla bomby směřovala na stranu pasažéra. Nejspíš byla špatně nastražená."

„Ti hlupáci nedovedou nic udělat pořádně," polohlasně se ozval Jonny Blom.

Efva Thylqvistová se lehce pousmála a přesunula pozornost na něho. „Máme něco nového v případu Alexandry?"

Než Jonny stihl něco říct, ozvala se Irena: „Ale ano! Ráno jsme dostali předběžnou pitevní zprávu. Patoložka nám sdělí více detailů odpoledne a konečnou zprávu budeme mít za několik dní."

Rychle pohlédla na papíry, které ležely před ní na stole. „Identifikace pomocí zubní karty je hotová. Je to Alexandra Hallwiinová. Zmizela v předvečer Valpuržiny noci a podle vyjádření patologa ji vrah hodil do vody hned tu první noc, takže tam ležela asi čtyři dny. Kolem krku měla pevně utažený elektrický kabel a příčinou smrti je se vší pravděpodobností uškrcení. Měla na sobě pouze černou podprsenku. Na vnitřní straně stehen a kolem prsou až ke krku je několik centimetrů hluboký řez. Nejde o bodné rány, spíše proříznutí nožem. Kolem konečníku má zranění, která svědčí o vniknutí tupého předmětu, stejně tak i kolem vaginy. I když obdukce dosud není dokončena, všechno nasvědčuje tomu, že byla vystavena hrubému sexuálnímu násilí. Pořezané má i břicho a patoložka se domnívá, že se vrah pokoušel nožem vyřezat nějaký vzor."

Irena dočetla a vzhlédla od poznámek. Efva ji pozorovala bezvýrazným pohledem. Pak se obrátila k Jonnymu a zeptala se: „Stále nemáte žádné svědky, kteří by ji viděli po šesté večer, když odešla od rodičů?"

„Ne," odpověděla rychle Irena, než Jonny otevřel ústa.

Komisařka na ni nepohlédla a neutrálně prohodila. „Takže Jonny bude pokračovat v tomto šetření.“ Pak se rychle obrátila k Hannuovi: „Co víme o té druhé dívce?“

„Byla rovněž identifikována pomocí zubní karty. Moa Olssonová. Narozená 2. září 1992. Patnáct let,“ odvětil Hannu.

Takže Alexandra byla skoro přesně o rok mladší, pomyslela si Irena.

„Nebydlela daleko od místa nálezu. Vzdušnou čarou dva a půl kilometru. V Salvijské ulici. Tělo bylo nalezeno v lesíku u Gårdstensbergenu. Je to velká parková oblast s běžeckými tratěmi. Ale před víkendem a kolem Valpuržiny noci bylo chladno a deštivo, takže se tam nenacházelo mnoho lidí. Podle matky Moa zmizela z domova patrně v neděli 28. dubna. Matka se jmenuje Kicki Olssonová, je v předčasném důchodu. Má psychické problémy a také hodně pije. Vrátila se domů v neděli kolem deváté ráno a nepamatuje si, jestli byla Moa doma, myslí si ale, že ano.“

„Odkdy je nezvěstná?“

„Od úterka.“

„Takže byla pryč nějakých sedm, osm dní…,“ zamyslela se komisařka a po několika vteřinách se zeptala: „Kdo to oznámil?“

„Matka. To zřejmě právě vystřízlivěla,“ poznamenal suše Hannu.

„Takže má s alkoholem velký problém,“ konstatovala komisařka.

„Ano. Moa měla ještě staršího bratra, ale ten se před třemi lety zabil v autě. Bylo mu sedmnáct. Řídil opilý a bez řidičského průkazu. Auto ukradl u Angeredského náměstí jen nějakou čtvrthodinu před bouračkou. Potom už Kicki Olssonová nedokázala chodit do práce.“

„Kde pracovala?“

„Uklízela v obchodním domě IKEA.“

Komisařka na něho zamyšleně pohlédla: „Je v rodině nějaký otec?“

„Žádný u nich nebydlí. Každé dítě mělo jiného otce.“

„Hm… takže se musíme spojit s otci. S oběma. A zjisti také, jestli matka nemá jiného chlapa, a pokud ano, prošetři ho. Co nám řekli na patologii o příčině smrti?“

„Zatím nic jistého. Došlo už ke značným posmrtným změnám a také tam zapracovala zvířata. Nabrali všechny vzorky pro laboratorní vyšetření. Podle lékařské zprávy ležela na místě asi týden. Zdá se, že byla vystavena těžkému sexuálnímu násilí. Byla úplně nahá. Pes, který ji tam našel, přinesl v tlamě její kalhotky. Patrně z ní spadly, když ji vrah táhl nahoru, aby ji mohl skrýt ve škvíře mezi balvany.“

„Do kopce? Šplhal nahoru s mrtvým tělem?“ vybuchl nevěřícně Jonny.

„Je tam takový pahorek. Nahoru vede stezka,“ upřesnil Hannu.

„Nedá se tudy vyjet autem?“ uvažoval Tommy Persson.

„Ano. Asi sto metrů dál je parkoviště. A odtamtud vede k vršku vycházková cesta a je docela sjízdná. Pokrytá štěrkem. Technici tam našli vyjeté koleje, ale problém je v tom, že po jejím zmizení dost pršelo.“

Komisařka chápavě přikývla. Škubla sebou, když se znovu ke slovu přihlásila Irena. „Máme toho teď opravdu hodně. Vyšetřování se nám hromadí a k tomu ta další nová…, uvažuji, kdy dostaneme náhradu za Birgittu?“ zeptala se klidným hlasem.

„Na tuto diskusi teď není čas,“ zarazila ji komisařka.

„Já si ale myslím, že by nás všechny zajímalo, jestli je nějaká naděje na posílení týmu,“ nedala se Irena.

„Na tři měsíce nám půjčili Roberta Backmana,“ stroze odpověděla Efva Thylqvistová.

„Ano. Ale to bylo před Vánoci. A potom jsme už za Birgittu nedostali nikoho.“

Chceš na nás ušetřit, říkala si Irena a snažila se, aby se jí myšlenky nezračily v tváři.

„Není to tak snadné, protože v červnu začínají dovolené," bránila se komisařka.

„Myslím si, že Irena má pravdu. Během jara na nás leželo příliš mnoho práce, potřebujeme někoho dalšího co nejdříve."

K Irenině velkému překvapení i vděčnosti se jí zastal Tommy. Komisařku to zjevně velice obtěžovalo a nedařilo se jí nespokojenost skrýt.

„Všechna oddělení mají tentýž problém. Nemáme koho vzít. Birgitta má volno do srpna a potom se možná vrátí," namítala.

„Nevrátí se," ozval se Hannu.

Pokud někdo, tak on to rozhodně musel vědět. Ani Efva Thylqvistová se proti tomu nesnažila argumentovat. Místo toho se přívětivě usmála: „Takže se rozhodla studovat dál? V tom případě se musíme nové skutečnosti přizpůsobit." Podržela na tváři příjemný úsměv.

Jako bys to už dávno nevěděla, pomyslela si Irena. Všem bylo známo, že Birgitta požádala o prodloužení neplaceného volna už před několika týdny.

V interním telefonu zapraskalo.

„Haló! Jste tam? Je u vás komisařka?" ozval se ženský hlas.

„Ano, u telefonu," odpověděla a naklonila se k plastové krabičce.

„Právě přišlo hlášení. Bylo nalezeno mrtvé tělo, zazděné v nějakém sklepě. Můžete tam někoho poslat?"

Nikdo v místnosti se ani nepohnul, dokonce ani nemrkl. Všichni němě hleděli na aparát, jako by se v tom okamžiku proměnil v syčícího hada.

„Šla jsi na ni dost odvážně," poznamenal Tommy.

Irena seděla v autě vedle něho. Pootočila hlavu a zadívala se na jeho profil. Nezaslechla v jeho slovech stín výčitky?

„Někdo jí to přece říct musel. Díky, že jsi mě podpořil," odpověděla zlehka.

„Souhlasím s tebou, že naše pracovní zatížení už není udržitelné. Ale možná na to nebyl ten nejsprávnější okamžik."

Stále hleděl na silnici před sebou. Snažil se snad říct něco, do čeho se mu tak docela nechtělo?

„Možná ne. Ale mám pocit, že nikdy není správná chvíle pro žádný problém ve skupině. S vraždami obou dívek je toho už opravdu přespříliš. Cítím to a někdo to říct musel."

„Efva je velice ambiciózní a přirozeně si přeje, aby její oddělení pracovalo co nejlíp. Ale má toho teď hodně. Vidím, jak se snaží…"

Tommyho věta zůstala nedokončeně viset ve vzduchu. Bylo zřejmé, že šéfovou obhajuje. Irena cítila smutek, ale překvapená nebyla. Něco takového se dalo čekat. Efva Thylqvistová je schopná žena, a když chce, dovede být neskutečně příjemná. A to vůči Tommymu byla vždycky. Držela si ho ve své blízkosti už téměř rok.

„Jonny pěkně protáhl obličej, když jsi řekla, že pojedeš se mnou k tomu nálezu těla," pokračoval.

„Efva mu přece nařídila, aby vedl vyšetřování Alexandřiny vraždy. Takže si myslím, že samozřejmě musí se-

psat zprávu. To je přece na něm," poznamenala neutrálně Irena.

Po pravdě řečeno cítila velkou spokojenost, jak situaci zvládla. Pokud má Jonny zodpovědnost za jejich vyšetřování, musí se sám vypořádat s nudnou administrativou. Irena přece není jeho osobní sekretářka. Jonny nenašel žádnou výmluvu, a když Irena s úsměvem následovala Tommyho z místnosti, neochotně si k sobě přitáhl předběžnou pitevní zprávu.

„Nezapomínej, kam jedeme. Nové tělo. Patrně zazděné. Jestli budeme mít štěstí, tak tam bylo už aspoň sto let. Jinak máme na krku vyšetřování další vraždy," pravila.

Výlet to nebyl dlouhý. Budova policie byla od místa nálezu vzdálená jen něco přes kilometr.

Sestoupili po kovovém žebříku na dno sklepa a přelezli hromady suti. Stavební mistr Göran Jansson je vedl k nálezu. Díra v komínovém zdivu měla průměr asi půldruhého metru a začínala půl metru nad zemí. Visel z ní modrý rukáv a z něho jako pařát trčela ruka.

Irena s Tommym nahlédli do otvoru. Tělo ve skulině napůl sedělo. Ve světle baterek viděli šklebící se lebku s pergamenově hnědou kůží. Žlutobílé zuby svítily v šeru.

„Je to mumie," konstatovala Irena.

„Podle oblečení zřejmě muž," připojil Tommy. Irena se pokoušela zahlédnout, co měl na sobě, ale všechno pokrývala silná vrstva prachu z bourání. Zřetelný byl jen rukáv bundy a tmavé dlouhé kalhoty.

„Má bundu ze silného nylonu. Zřejmě nepromokavou. Škoda, ale sto let to rozhodně není," vzdychala.

„Sotva," souhlasil s ní Tommy.

„Myslím si, že z toho se Efva nevykroutí. Musíme mít náhradu za Birgittu. Hned teď."

Irena se snažila, aby nezněla přespříliš důrazně. Tommyho postranní pohled ale naznačoval, že si jejího naléhání dobře povšiml. Místo odpovědi se obrátil ke Göranu Janssonovi s otázkou: „Jak jste tělo objevili?“

„Bylo to dost hnusné. Když železná koule narazila do základů komína, vypadalo to, jako by z té díry vystrčil paži. Schválně. Tak jsem začal mávat na jeřábníka, aby stroj zastavil. I když… tělo… bylo tak jako tak zasypané sutí, která padala dolů…“

„Chápu. Ale díky vaší pohotovosti se zachovalo v docela dobrém stavu,“ Tommy se na mistra povzbudivě usmál.

Pobledlý mistr mu oplatil slabým úsměvem. Najít mrtvolu byl nečekaný i náročný zážitek. Vidět to v detektivce je jedna věc, ale zažít ve skutečnosti…

„Vzali byste si kávu?“ nabídl jim a ukázal na stavební buňku kousek od zbytků domu.

„Rádi. Musíme to tu ohlídat, dokud nepřijdou technici. Jsou teď právě na dvou jiných místech a dorazí nejdřív za hodinu. Musíte teď bohužel práci přerušit, dokud nebudou hotovi,“ řekl Tommy.

Mistr se trochu zachmuřil, ale bylo mu jasné, že se nic jiného dělat nedá. Zazděné mumifikované tělo nejde ignorovat.

Stáli před buňkou a pili čerstvě překapanou kávu. Slunce zářilo a v závětří bylo příjemně. Irena se zády opřela o dřevěnou stěnu a obrátila k slunci obličej. Ztratila se v myšlenkách.

„Vyrostl jsem v jednom z těch cihlových domů vzadu,“ ozval se Göran Jansson a ukazoval do Mölndalské ulice. Potom se obrátil k Expozici deštných pralesů a Muzeu světové kultury na druhé straně křižovatky.

„V těch dřevěných domech, co strhli, než to tu postavili, bydleli moji kamarádi.“

„Neznal jste někoho i v tomto domě?“ zeptal se Tommy a ukázal na otevřené základy před nimi.

„Ne. Tady byly v přízemí nějaké kanceláře. Ale byty také, dva nebo tři. Vzpomínám si, že v jednom z nich bydlela učitelka z mé základní školy a její sestry. Všechny už tehdy byly hodně staré, musely dávno umřít.“

„Kdy to bylo?“

Mistr se na chvíli zamyslel, než odpověděl: „V polovině šedesátých let. Začal jsem chodit do školy v šedesátém druhém.“

„Jestli jsem to pochopil správně, tak teď v domě bydlel jen ten starý muž, který tu uhořel.“

„Ano. V přízemí se nacházel nějaký architektonický ateliér. Našli jsme zbytky počítačů a takových věcí. Ale šlo to rovnou na skládku.“

„Bylo zničené všechno?“

„Ano. Oheň se šířil hrozně rychle. Nedokázali zachránit ani toho starého muže. Celý dům se ocitl v plamenech, ještě než přijeli hasiči.“

„Ví se, proč začalo hořet?“

Göran Jansson se obrátil na druhou stranu a ukázal na malý obchůdek s tabákem a cukrovinkami, který ležel blízko křižovatky.

„Nemám ani tušení. Já o tom vím jen od Anny, co vlastní tamtu prodejnu. Byli jsme spolužáci.“

„Takže ona tady v okolí zůstala,“ konstatoval Tommy.

„Prodejnu koupili už její rodiče. Zdála se jim dobře položená. Anna bydlí stále ve stejném bytě, jako když jsme byli malí.“

Göran Jansson znovu ukázal směrem k domu svého dětství.

„Má blízko do práce,“ prohodil Tommy.

„Ve zbytcích domu jste nic zajímavého nenašli?“ zeptala se Irena.

„Ne. Nebo snad ano… jednu místnost plnou prázdných lahví. Srovnané od země po strop."

„Láhve od vína a alkoholu?"

„Přesně tak. Někdo tu opravdu pořádně nasával, musím říct."

„Kde ta místnost ležela?"

„Na druhém konci sklepa, viděno od komína."

Dopili poslední zbytky kávy a poděkovali. „Teď si půjdeme popovídat s vaší kamarádkou. Jak se jmenuje?"

„Svenssonová. Anna Svenssonová za svobodna. Čert ví, jak se jmenuje ten její mužský. Každopádně se ale její dcera provdala za negra. To vím. Potkal jsem se s nimi, když jsem tam před týdnem něco kupoval. Byl jsem se tu podívat na zbytky domu, který likvidujeme."

Irena cítila, jak jí ztuhl obličej. Sevřela pevně rty, aby nedala průchod svým myšlenkám. „Negr." Její dcera Katarina už dva a půl roku žila s Felipem Medinou. Jeho otec pocházel z Brazílie a matka byla Švédka. Felipe měl pleť dost tmavou na to, aby ho tak někdo mohl označit. „Negr". To slovo hluboce nenáviděla. Ponižovalo. Felipe byl barevný, s tmavou pletí, mulat… cokoliv, jen ne negr. Třeba to byl projev jejích vlastních předsudků, ale nedokázala si pomoct: negr bylo pro ni silně negativní slovo.

„Myslíš, že Anna Svenssonová, nebo jak se teď jmenuje, by naši mumii mohla znát?" zeptala se cestou.

„Člověk nikdy neví. Něco by o nájemnících vědět mohla, protože tu v blízkosti bydlí celý život. Získali bychom při vyšetřování náskok. Také mě zajímá ten člověk, co uhořel."

Když došli k obchůdku, Tommy jí přidržel dveře. Ucítili vůni čerstvého pečiva, linoucí se z pece v koutě místnosti. Symfonii vůní doplňovala čerstvě vařená káva. Na několika málo čtverečních metrech mohl člověk koupit

balené cukrovinky, cigarety, noviny i kávu. Mezi výlohy se dokonce vešel malý kulatý kovový stolek. A přitom všechno dohromady nepůsobilo chaoticky, což bylo hotové umění.

Kromě nich se v obchodě nacházela pouze mladá žena ve vysokém stupni těhotenství. Vytahovala z krabice balíčky cigaret a ukládala je do police u pokladny. Dlouhé tmavorudé vlasy měla sepnuté na temeni hlavy do koňského ohonu.

Na příchozí se mile usmála.

Tommy jí představil sebe i Irenu a zeptal se, zda mohou mluvit s Annou Svenssonovou. Mají několik doplňujících otázek ohledně nedalekého požáru.

„Maminka se jmenuje Jonsénová. Už skoro třicet let," vysvětlila mladá žena.

Uložila několik dalších balíčků a dodala: „Já jsem Petra."

Než mohl Tommy svou otázku zopakovat, pokračovala: „Maminka je doma. Nebo možná venku s Felixem. To je pes. Začíná tady až ve tři odpoledne."

„Vy tu někde také bydlíte?" zeptala se Irena.

„Ne moc daleko. V Kålltorpu."

„Takže sama jste ten požár před třemi týdny neviděla?"

„Ne. Dům shořel pozdě večer. Ale maminka a otec to viděli."

„Mohli bychom dostat jejich adresu a telefon? Rádi bychom si těch pár otázek odškrtli," usmál se na ni Tommy.

Petra přikývla a údaje napsala.

Dům byl vystaven z ponurých hnědorudých cihel. Vypadal solidně a spočíval na pevných kamenných základech. Nad vchodem stál letopočet – 1906. Stařičký výtah je za skřípění a vrzání vyvezl do čtvrtého poschodí.

Když se otevřely dveře bytu, ucítili kriminalisté stejnou

nádhernou vůni jako před malou chvílí. Černý pudlík jim skákal kolem nohou a jeho štěkot se rozléhal po schodišti.

Anna Jonsénová byla o hodně bledší než její dcera, měla ale stejnou stavbu těla. Což jí moc nelichotilo, s přihlédnutím k faktu, že Petra byla těhotná. Žena však měla milý obličej a byla oblečená do pohodlné denimové sukně a světle modré halenky, která zdůrazňovala barvu jejích očí. Úsměv vypadal nelíčeně.

„Pojďte dál. Jen se bojím, že vám moc nepomohu. Neviděla jsem…“

Poslední věta se ztratila v mumlání, jak před nimi kráčela dlouhou halou do velkého obývacího pokoje.

„Pojďte se posadit. Káva je hotová. Vezmete si šálek?“

Rádi přijali a Irena si pomyslela, že to přese všechno není špatný začátek dne. Dnes dopoledne už bude pít šestý šálek kávy...

Sedli si do rokokových křesílek s hedvábnými potahy. Vybledlá látka měla stejně jako gauč starorůžový odstín. Křesílka byla tvrdá a nepohodlná. K sedací soupravě patřil i malý prádelník s mramorovou deskou přeplněnou zarámovanými fotografiemi a malými upomínkovými panenkami. Otevřenými dveřmi viděla Irena měkký kožený gauč a nastavitelné křeslo s podložkou pod nohy. Domnívala se, že v té místnosti je nejspíš televize a v pohodlných křeslech asi sedají Jonsénovi, když jsou doma sami. Naprosto je chápala. Tato stylová křesílka byla skutečně nemožná.

Anna Jonsénová vešla s tácem a opatrně ho postavila před policisty. Hromádka vlažného pečiva kolem sebe šířila vůni skořice. Zdálo se, že jsou to tytéž kousky, jaké před chvílí zahlédli v krámku.

„Váš starý kamarád Göran Jansson nám vyprávěl, že tu bydlíte celý život a máte přehled o tom, co se v okolí děje,“ začal Tommy.

„Přehled! To není tak jednoduché. Nikdo nemůže mít opravdu přehled, je tu příliš mnoho lidí a hustá doprava…“

„Ano, to je jasné. Ale spíš myslím lidi, co tu v okolí bydlí. Ty asi znáte dost dobře.“

„Ano… snad ano.“

„Nás přirozeně zajímá všechno, co víte o domu, který vyhořel. Především o tom muži, co tam zahynul. Ale vypravujte nám i o sobě.“

„No… počkejte…“

Zamyslela se a potom se hluboce nadechla.

„Přistěhovali jsme se sem, když mi bylo pět let. Do té doby jsme bydleli v Annedalu. Otec tady koupil trafiku a současně rodiče získali i tento byt. Měla jsem pocit, že jsme se dostali do ráje. Z jednoho pokoje a kuchyně jsme se přestěhovali do třípokojového bytu. Jen považte!“ Pořádně si ukousla a labužnicky žvýkala. „Otec měl nemocné srdce a v roce 1973 zemřel na infarkt. To jsem už několik let pracovala v obchodě. Staraly jsme se o něj společně s maminkou, dokud před jedenácti lety také nezemřela.“

Zmlkla a kousla se do rtu.

„Takže jste v tomto bytě bydlela už před jedenácti lety?“ zeptal se Tommy.

Na tváři se jí usadil dojatý úsměv. „Já jsem jedináček. Moje maminka byla strašně hodná… se svým mužem jsem bydlela v dvoupokojovém bytě na Johannebergu. Když bylo na cestě naše druhé dítě, maminka se rozhodla, že si navzájem vyměníme byty. Měla pocit, že na rozdíl od nás tak velký byt nepotřebuje. A tak, když se v roce 1982 narodila Jessica, přestěhovali jsme se sem.“

„A teď vy sama budete babičkou,“ usmála se na ni Irena.

„To už jsem. Petra čeká druhé dítě.“

Zvedla se a z prádelníku vzala fotografii stojící právě uprostřed.

„To je Axel," řekla hrdě a přidržela jim zarámovaný obrázek před očima.

Chlapečkovi byly asi dva roky. Široce se usmíval na fotografa a od snědé pleti se odrážely bělostné zoubky. Měl tmavohnědé zvlněné vlásky a v tváři mu zářila radost ze života. V jedné ruce držel malé červené autíčko a tiskl si ho k hrudi.

„To je moje princátko," poznamenala Anna Jonsénová a fotografii postavila zpět.

„Neslyšela jste někdy o někom, kdo tady v okolí zmizel?" zeptal se Tommy.

„Zmizel? A kdy?" podivila se.

„To přesně nevíme. Ale zřejmě někdy během uplynulých padesáti let."

Irena na něho překvapeně pohlédla, ale vzápětí pochopila, že chce pro jistotu časový rámec rozšířit. Díky té sportovní bundě věděli, že mumie musí být mladší než půl století.

Anna Jonsénová zavrtěla hlavou. „Ne, o ničem takovém jsem neslyšela, a to bych jistě…, ale ne. Možná se to stalo dříve, než jsme se sem nastěhovali."

Tommy přikývl a už se nevyptával. Místo toho změnil téma.

„Vypravujte nám o požáru před třemi týdny," požádal.

„Neviděla jsem, když vypukl. Právě jsme si šli lehnout a vtom jsem uslyšela sirény. Všimla jsem si, že hasičská auta zastavila nedaleko. Vyhlédla jsem z okna a viděla, že hoří ten dřevěný dům. Oheň se šířil jako vichřice a okamžitě zachvátil celou budovu. Bylo to hrozné. A také jsem viděla, jak se hasiči v jakýchsi skafandrech snaží dostat ke Callemu, ale už to nešlo."

„Jak se jmenoval?" přerušil ji Tommy.

„Carl-Johan Adelskiöld. Vždycky chtěl, abychom mu říkali Calle, psáno s C. Objednával si speciální doutníky.

Ten první druh, který vyžadoval, se pak přestal dovážet, a tak v posledních letech přešel na značku Davidoff Long Panatellas. Chodil si pro ně vždycky v pátek a současně podával sázecí kupony. Měl jich vždycky pořádnou hromadu. S tím začal hned, jak se sem přistěhoval."

„A kdy to bylo?"

„V roce 1980. To se právě narodila Petra."

„Takže před osmadvaceti lety," spočítala rychle Irena.

„Ano. Šel tehdy do penze a přistěhoval se zpátky do Göteborgu. Vždycky říkal, jak je to nádherné, vrátit se domů."

„Znala jste ho dobře? Měl rodinu?"

„To nevím. Když jsem ho poznala, byl vždycky sám. Vlastně měl jednoho bratrance. Mluvíval o tom, že oba pracovali pro ministerstvo zahraničí. Hlavně když přišel a táhl z něho alkohol. To se občas stávalo. Po pravdě řečeno dost často."

S pochopením se usmála. Starší osamělý muž nějaké povzbuzení potřebuje a sklenička koňaku s doutníkem je jistě to pravé.

„Během posledních let k nám jeho bratranec chodil dost často a bral pro něho doutníky a odevzdával tikety. Callemu už bylo devadesát. Ani ten bratranec není nejmladší."

„Takže kouřil, pil alkohol… a měl devadesát. Co by na to říkali zastánci správné výživy?" usmál se Tommy.

Anna Jonsénová vytáhla balíček cigaret a nabídla jim. Oba odmítli, ale ona se s velkým potěšením nadechla kouře.

„Víte, jak se jmenuje ten bratranec?" zeptal se Tommy.

„Ne. Nebyl tak hovorný jako Calle." Rozkašlala se a chvíli musela počkat, než mohla pokračovat: „Vůbec není nepříjemný… to ne. Je ale… spíše korektnější. Takový jemný."

Chvíli se ještě paní Jonsénové vyptávali, ale bylo zřejmé, že toho už o starém muži víc neví.

Poštěkávající Felix a jeho příjemná panička je doprovodili ke dveřím.

Ve skřípějícím výtahu Irena podotkla: „Ten pes umře předčasně. Když pomyslím na zdejší hustou dopravu a kouř v bytě, tak nemá žádnou šanci."

„Zajedeme s Jonnym do Torslandy," oznámila Irena a vzala si bundu.

„A já budu psát zprávu o našich předchozích aktivitách," konstatoval Tommy.

Ani se nesnažil zakrýt, jak ho to netěší. Irena dělala, že si toho nevšimla.

„Šéfka přece rozhodla, že máš pracovat na mumii. Tak ahoj!"

Se škádlivým úsměvem zmizela ve dveřích a opustila jeho současnou služební místnost. Tu, která ležela blíže k moci než jeho stará, tedy její vlastní.

Impozantní vila ze smetanově bílých cihel ležela na kopečku s výhledem na střechy domů na jedné straně a na Torslandskou ulici na druhé. Dům měl veliká okna a pořádné terasy na třech světových stranách. Opravdová přímořská vila, která by se vyjímala na nějakém poloostrově, pomyslela si Irena. Ale to by stála o pár milionů víc.

Zahradu ohraničovaly rašící keře. Vedle vjezdu stála garáž. Cestičku vydlážděnou kameny oddělovala od ulice branka z železných prutů. Jonny vzal za pozlacenou kliku a šli k modrým vchodovým dveřím. Ve výšce očí do nich bylo zasazené kajutové okénko.

„Zřejmě se jim líbí lodní styl, i když mají k moři několik kilometrů," poznamenala Irena.

Jonny dost dlouho tiskl zvonek, než se otevřely domovní dveře. Objevil se v nich Jan Hallwiin, s nímž se už se-

tkali o den dříve. Tehdy seděl v křesle s kamenným výrazem v obličeji a němě naslouchal Ireně, která přišla rodině sdělit, že policie našla jejich dceru. Manželka Marina klesla na sedačku před krbem a rozplakala se. Už tehdy Irenu napadlo, jak je podivné, že rodiče sedí každý v jiném koutě pokoje. Když lidé dostanou takovou zprávu, nejčastěji hledají vzájemnou oporu a útěchu. Jan Hallwiin se ale ani v nejmenším nesnažil ke své ženě přiblížit. Ovšem v šoku se hodně lidí chová iracionálně, i to už Irena během let poznala.

„Proč tak strašně zvoníte?" rozkřikl se na ně.

Stál ve dveřích a lehce se klátil. I přes vzdálenost několika metrů z něj táhl alkohol.

„Byli jsme domluveni na třetí," klidně namítl Jonny.

Jan Hallwiin neodpověděl a zíral na ně zarudlýma očima.

„Můžeme jít dovnitř?" zeptala se Irena.

Než stačil odpovědět, oba se kolem něho protáhli do haly. Nechali si bundy na sobě, přestože byl teplý den. Jonny se obrátil k muži, který se stále ještě přidržoval otevřených dveří. Asi to od něho bylo docela moudré, protože měl alespoň nějakou oporu.

„Je vaše manželka doma?"

Jan Hallwiin beze slova ukázal rukou nahoru. Irena si s Jonnym vyměnila pohled a vydala se po schodech, na nichž už zaslechla zdušený pláč. Šla za zvukem a otevřela přivřené dveře. Nepochybně to byl Alexandřin pokoj. Její matka seděla na posteli a obličej bořila do dívčina polštáře. Možná se snažila, aby její pláč nebyl slyšet. Nebo si přála cítit vůni své dcery.

Irena přistoupila k ní a položila jí ruku na rameno. Žena sebou vyděšeně škubla.

„Promiňte mi, nechtěla jsem vás polekat," omluvila se Irena uklidňujícím tónem.

„Ne… ne…," mumlala Marina.

Obličej měla rudý pláčem a vypadala dost zmateně. Irena se nad ni opatrně naklonila a diskrétně, ale hluboce se nadechla. Cítila pot a ještě něco neidentifikovatelného. Může být smutek cítit? V žádném případě však Marina Hallwiinová nepila alkohol.

Pokoj byl velký a vzdušný, se širokou postelí u jedné stěny. Od stropu visela bílá průhledná látka. Jako síť proti moskytům, pomyslela si Irena, která věděla, že tyto draperie jsou mezi dívkami velice oblíbené. Jinak byl pokoj vybarven hodně odvážně: křiklavě rudá přikrývka na posteli, zelenožluté polštářky, pruhovaný koberec v jasně červené, žlutozelené a bílé, a k tomu bílé stěny. Ty se ovšem daly spíš jen tušit, protože byly prakticky pokryté obrázky koní. Byly jich tu snad všechny druhy. Jeden z plakátů, visící nad postelí, okamžitě upoutal Ireninu pozornost. Černý lesklý kůň se vzpínal k modrému nebi a na hřbetě mu seděl muž. Svaly se mu pod dohněda opálenou kůží rýsovaly ve slunečním svitu. Velice zřetelně, protože muž byl nahý.

Na psacím stole leželo několik odpojených kabelů svědčících o tom, že si dívčin počítač odnesli technici.

„Dostaneme… dostaneme její věci zpět?" vzlykala Marina.

Irena viděla, že se žena ze všech sil snaží vzchopit. Znovu položila ruku na její rameno.

„Ano, všechno se vám vrátí, jakmile to projdeme. Nejvíce nás zajímá její počítač, protože mobil jsme nenašli. Byl její vlastní?"

Irena to sice už věděla, ale stejně otázku položila. Marina Hallwiinová přikývla a polkla. Chvějící se rukou ukázala na dceřin psací stůl. „Tam… tam stál."

Irena předstírala, že teprve teď si povšimla plakátu s koněm.

„Alexandra se asi o koně hodně zajímala," řekla.

„Ano, moc. Princ byl její vlastní kůň. Často spolu…“

Hlas se jí zlomil a znovu se rozplakala. Ukázala chvějícím se prstem na stěnu nad bílou knihovničkou. Tísnily se tam ceny všech možných barev a velikostí.

„Byla strašně dobrá…, moc dobrá.“

„Ano, chápu. Jak dlouho jezdila na koni?“

„Od sedmi let.“

„Ale Prince tak dlouho asi neměla?“

„Ne… tři roky.“

Irena o koních nevěděla vůbec nic, snad jen, že na jednom konci mohli kopnout a na druhém kousnout. Držet konverzaci v tomto směru bylo jako kráčet přes hodně tenký led. A pokud šlo o ni, neměla moc co dodat. Rozhodla se tedy věnovat tomu, co jí leželo v hlavě už od ranní porady.

„Kde měla Alexandra své spodní prádlo?“ zeptala se.

Marina poprvé pohlédla přímo na ni. Pomalu se zvedla a přikývla, jako by jí bylo jasné, proč se na to Irena ptá. Odsunula na bok prosklené dveře skříně, které ukrývaly úzké zásuvky.

„Také mě to… napadlo…,“ šeptala.

Vytahovala jednu po druhé, až našla tu, kde byly uloženy tenké ponožky a podprsenky. Bylo jich tam pět – pouze velikost 70 A: červená, černá, světle modrá a dvě bílé. Všechny byly úplně stejné, hladké a lesklé, s vyztuženými košíčky.

„Měla Alexandra ještě jinou podprsenku?“ zeptala se.

„Ne… domnívala se, že má moc malá prsa. Tyto si koupila v Lindexu… myslím na to od včerejška… ta, co měla na sobě, když… nebyla její!“

Poslední slovo zaznělo jako výkřik. Potvrdilo se, co si Irena myslela. Podprsenka, kterou měla Alexandra na sobě, když ji našli, byla neobyčejně sexy na to, aby si ji pořídila čtrnáctiletá dívka, jejímž zájmem byli výhradně koně. Prů-

hledná černá krajková podprsenka s malými vyšitými růžičkami mezi košíčky byla hluboce vystřižená a nezakrývala ani bradavky.

„Takže vy jste ji u ní nikdy neviděla?“

„Nikdy!“

Marina odpověděla okamžitě a podvědomě se narovnala.

„Víte, co měla na sobě, než zmizela?“

„Černou podprsenku. Měla dvě černé.“

Když Irena včera rodičům na fotografii ukázala to, co dcera měla na sobě, nikdo z nich nereagoval, šok z její smrti byl příliš strašný. Jen zavrtěli hlavou a řekli, že si na nic nevzpomínají. Ale Marina Hallwiinová si to později uvědomila a došla ke stejnému názoru jako Irena: Alexandra na sobě neměla vlastní prádlo. Vrah ji musel přinutit, aby si sexy podprsenku oblékla, nebo jí ji navlékl po smrti. Ovšem mohla si ji na sebe vzít i dobrovolně. To nebylo moc pravděpodobné, ale v tomto stadiu vyšetřování se nedalo vyloučit vůbec nic.

Marině Hallwiinové bylo podle Ireniných údajů jednačtyřicet let, ale právě teď vypadala o hodně starší. Jejímu manželovi bylo šestapadesát.

„Máte více dětí?“ zeptala se.

„Janne má dvě…, ale ty jsou už dospělé. Třicet jedna a dvacet devět let.“

„Bydlí v Göteborgu?“

„Ne, zůstaly u své matky v Gävle. Teď žijí oba synové ve Stockholmu. Janne se přestěhoval sem…, když jsme se seznámili.“

Oči se jí znovu plnily slzami.

„Půjdeme dolů?“ navrhla Irena a obrátila se ke dveřím.

„Ano… třeba…,“ mumlala Marina a zvedla se z postele.

Vešla do koupelny, která byla přímo proti dveřím do Alexandřina pokoje. Vysmrkala se a potom dlouho tekla voda do umývadla.

Jako vždycky, když se vražda týkala dítěte, cítila Irena obrovskou bezmoc. Neznala slova, kterými by mohla zmírnit žal rodičů a utěšit je.

„Je to takový divný typ," ozval se Jonny a rozčileně zatroubil na řidiče taxíku, který zahnul přímo před jejich vozem.

Ireně bylo jasné, že neměl na mysli šoféra, ale Jana Hallwiina.

„Myslíš kvůli tomu, že byl opilý?"

„Protože byl agresivní a hloupý. Ale možná že tak působil proto, že moc pil. Jenomže to ho neomlouvá."

Irena jeho postoj přijímala se značným uspokojením. Před několika lety měl Jonny sám velké problémy s alkoholem. Říkalo se, že jeho žena mu dala ultimátum: buď přestane pít, nebo ona odejde i s jejich čtyřmi dětmi. Irena musela přiznat, že to dosud zjevně vydržel. Během posledních tří let ho neviděla opilého, ba ani jen pod vlivem alkoholu.

„Dozvěděl ses něco zajímavého?" zeptala se ho.

„Ne. Žvanil jen o tom, jak nekompetentní je naše policie. Jak je stát slabý a pouští vrahy z vězení už po několika málo letech. Však to znáš."

Irena přikývla. Sama podobné názory slyšela už mnohokrát.

Bylo by možné, že by měli Alexandřina vraha v policejním registru? Pokud ne jako vraha, tak jako osvobozeného pachatele znásilnění? Nejdůležitější prací pro zbytek dne bylo porovnat Alexandřinu vraždu se všemi dřívějšími případy, kdy oběť byla podobně postižena, i když třeba ne usmrcena.

Irena si nemohla zvyknout na ticho, které ji vítalo, když otevřela dveře jejich domku. Musela akceptovat, že jejich dvojčata vyletěla z rodného hnízda. Jenny byla v Malmö ve škole pro kuchaře a měla tam ještě nejméně rok zůstat. Pak se chtěla dostat na speciální kuchařskou školu v Amsterodamu. Jejím cílem byla příprava vegetariánského jídla na nejvyšším gastronomickém stupni.

Katarina a Felipe měli za několik týdnů přijet domů po pětiměsíčním pobytu v Brazílii. Byli v Natalu a pokračovali s projektem capoeiry, jako už dvakrát předtím. Děti ulice musely chodit do školy a za to se mohly účastnit výuky bojového tance. V centru také dostávaly každý den teplé jídlo. Pro mnoho dětí to byla jediná možnost, jak se skutečně najíst. Pokud někdo zanedbal školu, byl z projektu bez pardonu vyloučen. Byl to těžký požadavek, ale jedině tak to opravdu fungovalo. Základní filozofie spočívala v tom, že z chudoby vede jediná cesta – vzdělání. Jiná možnost neexistuje.

Capoeiru, brazilský bojový tanec, kdysi s sebou přinesli afričtí otroci. Aby si otrokáři nemysleli, že trénují obranu, maskovali svá cvičení jako tanec. Během posledních let si tento sport získával popularitu na celém světě. Katarina i Felipe capoeiru skvěle ovládali a v centru pracovali jako trenéři. Domů se už ovšem také těšili.

A Sammy zemřel. Jednoho pochmurného březnového dne usnul na věky s přední tlapou v Irenině ruce. V obdivuhodném věku čtrnácti let, devíti měsíců a čtyř dnů se jeho srdce zastavilo. Teď běhal po šťavnatých loukách

v psím nebi. K obědu každý den dostával grilované kuřátko a houstičku s játrovou paštikou.

Ireně se žalem sevřelo hrdlo, když na něho pomyslela. Nesmírně ho postrádala. Ale s Kristerem byli stejného názoru, že dalšího psa už mít nebudou. Pracovali příliš mnoho a v různé pracovní době.

Skoro přede dvěma lety Irenina matka uklouzla na zamrzlém chodníku a zlomila si krček kyčelního kloubu. Uhodila se i do hlavy a utrpěla otřes mozku. Ten způsobil, že se jí stále motala hlava. Ani kyčel se neléčil tak, jak měl, a musela podstoupit druhou operaci. Výsledek byl slušný, ale ne dobrý. V té době také umřel její přítel Sture na srdeční infarkt. Bylo toho na ni opravdu hodně. Ztratila svou jiskru. Bydlela sice stále ve svém starém dvoupokojovém bytě na Guldhedenu, ale sama se už neodvažovala vyjít ven. Bála se, že by mohla znovu upadnout, protože trpěla závratí a nohy měla nejisté. Irena nebo Krister jí nakupovali. Každý druhý týden jí přišla paní uklidit byt. Mezitím ovšem byla velice osamělá. „Už jsem moc stará," říkávala. „Skoro osmdesát. Všichni, koho jsem znala, jsou mrtví, pomatení nebo příliš nemocní na to, aby ke mně mohli přijít." Irena se to snažila přejít žertem, ale věděla, že na tom je hodně pravdy. Občas se ozval někdo z různých spolků pro důchodce, jejichž programu se Gerd dříve účastnila, ale to bývalo většinou kolem Vánoc. Nejčastěji k ní zaskočila čiperná dáma jejího věku, která bydlela ve stejném vchodu domu. Znaly se už pětačtyřicet let od té doby, co se sem Irenini rodiče přistěhovali. Irena sama zde bydlela celé dětství a mládí a odstěhovala se do Stockholmu až tehdy, když začala studovat na Vysoké policejní škole v Ulriksdalu.

Vešla do tichého domu. Krister dnes pracoval večer a nevrátí se před půlnocí.

Jediné dobré na odstěhování dcer bylo to, že už nemu-

sela jíst Jennyino vegetariánské jídlo. I když mu úplně neunikla ani teď, protože se o ně sám Krister začal zajímat. Jako profesionální šéfkuchař dokázal i z nudných surovin zhotovit delikatesu. To ona neuměla. Protože se provdala za kuchaře, nikdy se o vaření nezajímala. Neměla ani talent, ani chuť.

Vezme si čaj a pár sendvičů. Než se uvařila voda, rozmrazila si v mikrovlnce dvě bagety, pokryla je plátky sýra a na každý položila dvě kolečka okurky. To musí stačit. Naložila si všechno na tácek a přesunula se nahoru. Hořejší halu používali ke sledování televize.

Místní zprávy začaly sdělením policie, že zavražděná dívka je skutečně Alexandra Hallwiinová. Policie žádala občany o pomoc. Třeba si někdo něčeho důležitého povšiml při oslavě Valpuržiny noci nebo na zastávce autobusu u Torslandské ulice a oblasti severně od Lilleby i kolem Nötsundu. Hodně by mohly pomoct především údaje o pohybu aut v okolí, z nichž některé ji mohlo odvézt.

Někdo přece dívku musel vidět poté, co zavřela vrátka jejich elegantní vily na kopečku. Nepřihlásil se však ani jediný svědek. Patrně to způsobilo špatné počasí o víkendu, déšť a vítr. Skupinky mládeže se netáhly k moři, aby tam jako obvykle večer grilovaly. Všichni lidé se drželi doma.

„Policie nyní potvrdila, že mladá žena, nalezená včera v přírodní oblasti Gårdstensbergenu, zemřela násilnou smrtí. Zmizela asi před týdnem. Se sdělením její identity se vyčkává, protože se dosud nepodařilo informovat její rodinu."

To teď moderátor mluvil o jejich druhém vyšetřování.

Irena zamyšleně přikyvovala. Právě otce Moy Olssonové se jim dosud nepodařilo najít. Hledal ho Hannu, a tak Irena důvodně věřila, že se ztracený otec najde. Mohl by vraždit právě on? Čistě statisticky ano. Ale něco ve způsobu samotné vraždy mluvilo proti této možnosti. Dívčina zra-

nění vypovídala o hrubém sexuálním násilí se sadistickými prvky. Policie neměla žádný dřívější záznam, že by otec jakýmkoliv způsobem Mou vystavoval sexuálnímu násilí. Podle matky ji neviděl od té doby, co jí byl rok. Byl to silný alkoholik a potácel se někde na okraji společnosti bez jakéhokoliv kontaktu se svou dcerou.

„… když se odstraňovaly poslední zbytky spáleniště." Irena si uvědomila, že další velká novinka se týká nálezu mumie. Na jejich nové ploché obrazovce se objevily fotografie sklepní jámy ohraničené policejní páskou. Policejní auta zastiňovala výhled kamerám médií. Poštěstilo se jim ale natočit okamžik, kdy se na nosítkách odnášelo tělo v uzavřeném pytli.

„Tělo oběti bylo zazděno v základech komína. Policie se dosud nemůže vyjádřit o identitě oběti," ukončil moderátor.

Ta mumie bylo hotové mysterium. Tommy věnoval celé odpoledne zjišťování všech mužů, kteří v posledních čtyřiceti letech beze stopy zmizeli. Byl to hodně dlouhý seznam. Shodli se, že počkají na předběžnou pitevní zprávu, aby věděli, jak dlouho tam byla mumie zazděná. Také by bylo dobré znát alespoň její přibližný věk. Potom by ze seznamu mohli hodně jmen vyškrtnout.

Ona sama na počítači hledala sexuální zločince, kteří si počínali zvláště hrubě. Svědčila o tom Alexandřina poranění. Podle patologa vražda možná obsahovala i rituální prvky. Dala jednu kopii Hannuovi, protože i Moin vrah si počínal obzvlášť krutě.

I tento seznam byl rozsáhlý. Některá jména mohla rovnou škrtnout, protože násilí, jichž se tito pachatelé dopouštěli, se týkalo jen žen, s nimiž dříve nebo i dosud žili. Dál vyškrtla tři pachatele, kteří byli po odpykání trestu vyhoštěni ze země. Na seznamu jí zůstalo třiadvacet jmen a zítra je s Jonnym musí projít.

Než šla domů, zavolala ještě technikům a zeptala se, jakým druhem šňůry byla Alexandra uškrcená. Potvrdili, že to byl tenký kabel od počítače, velmi běžného druhu. Všechny počítače je používají k propojení jednotlivých částí. Byl zformován do smyčky, kterou pachatel zatáhl kolem dívčina krku, konce pak ještě pevně omotal kolem. Jako by chtěl mít jistotu, že se smyčka nepohne z místa.

Všechny tři nové vraždy budou na jejich oddělení klást vysoké požadavky. I když Fredrik Stridh spolupracoval s jinou skupinou, zabývající se organizovanou kriminalitou, byl prakticky zcela zaměstnán dvěma současnými vraždami, které se přičítaly válce mezi gangy. Podle jejich zkušeností existovalo velké riziko, že s létem bude násilí přibývat. Gangy si před podzimem značkovaly revír. Šlo o moc a velké peníze. Žádný gang nehodlal vyklidit pole.

Efvu Thylqvistovou z jedné strany tlačila potřeba úspor, z druhé vysoké pracovní zatížení skupiny. Bude zajímavé vidět, jak se s tím vypořádá. Irena se pro sebe pousmála. Je to od ní ošklivé, ale moc ráda by tuto sebevědomou dámu viděla trochu ustaranou a méně blazeovanou. Zvláště když manipulovala podřízenými a těm bylo dost zatěžko to snášet. Nebo to snad je jen její problém?

„Soudní lékař se během dne podívá na naši mumii a předběžnou zprávu dostaneme kolem třetí. Tělo leželo na koberci, který právě teď technici analyzují. Pod ním byla pistole. Jestli má se smrtí mumie něco společného, to se dosud neví," sdělila Efva Thylqvistová.

Takto jejich šéfka zahájila dnešní ranní poradu. Všichni přikyvovali a před těžkým dnem se snažili trochu povzbudit šálkem kávy.

Pátrací skupiny informovaly o včerejších událostech a jak hodlají dále postupovat. Když si všichni mysleli, že je porada u konce, přihlásil se o slovo Hannu.

„Srovnal jsem spodní prádlo obou dívek. Kalhotky a podprsenka patří do jedné soupravy."

Irena hned věděla, že má Hannu pravdu. Ta hluboce vykrojená podprsenka jí od prvního okamžiku vadila. Připadalo jí důležité, že patrně nepatřila Alexandře. Jen neměla jasno proč. Ta myšlenka ji v podvědomí neustále rušila.

„Víš to jistě?" zeptala se komisařka.

„Model a materiál jsou přesně stejné. Totožná výroba," potvrdil Hannu.

Pohlédl do svých poznámek a četl: „Sexy Thing."

„Pokusil ses najít, kde se to dá sehnat?"

Zadíval se na šéfku dost zamračeným pohledem, přesto poslušně odpověděl: „Obvyklá značka zásilkových obchodů a sexy-butiků. Největší evropský velkoobchod se základnou v Hamburku. Prádlo se vyrábí v jihovýchodní Asii."

V místnosti nastalo ticho a všichni intenzivně uvažovali o nových údajích.

„Takže chceš říct, že obě vraždy provedl stejný pachatel," ozvala se nakonec Efva.

„Nejspíš ano."

Komisařka tiskla dlaně pevně do stolu a hleděla na své prsty bez prstýnků. Nakonec lehce poklepala nehty o desku.

„Takže to náš problém staví do nového světla. Může tedy jít o sériového vraha, který jde po velmi mladých dívkách. I když k vraždám došlo na různých místech města, budeme vycházet z toho, že vraždila stejná osoba. Nemůžeme mít ovšem naprostou jistotu, že o sériové vraždy opravdu jde. Proto musíme pokračovat a vést vyšetřování, jako by šlo o dva jednotlivé činy. Taktika bude taková, že ode dneška budou obě skupiny spolupracovat a neustále si předávat informace. Informujte o našem podezření rovněž patologa a požádejte ho, aby si obzvláště všímal detailů, které by mohly naznačovat téhož pachatele."

Zmlkla a pohlédla na své inspektory. „A ani slovo médiím. Musíme zjistit, jakým způsobem se s dívkami kontaktoval. A hlavně ho rychle najít! Protože pokud je teorie správná, bude vraždit znovu. Jestli k tomu už nedošlo."

„Po síti," ozval se Fredrik Stridh.

Ostatní přikývli. Internet představoval nejpravděpodobnější cestu k seznámení s mladými dívkami.

„Máme přece příklad z Malmö v loňském roce. Byl to třicátník a na internetu předstíral, že je pětadvacetiletá žena, která hledá mladé modelky. Dosáhl všeho, čeho chtěl – od pózování nahých dívek před kamerou až k osobnímu setkání. Dokázali mu padesát šest případů znásilnění. Patrně jich bylo více, ale dívky se neodvážily přihlásit. Všechny byly velmi mladinké," rekapituloval Fredrik.

„Případů, kdy muž dívku přiměje k osobnímu setkání

a znásilní ji, je hodně, ale žádná nebyla zavražděná," připomněl Tommy.

„Ve Švédsku ne, ale v zahraničí ano. Několik v USA," přidal se Hannu.

„Nechápu, že děvčata tak snadno naletí podvodníkům! Copak jim vůbec nedojde, že by se neměly sejít s neznámým mužem? Rodiče ani netuší, čím se jejich děti na internetu zabývají!" Jonny bezmocně spráskl ruce. Irena jeho pocitům dobře rozuměla. Měl dvě dcerky – dvanácti a čtrnáctiletou. Synové byli o něco starší.

„Takže nejpravděpodobnější možností kontaktu je internet," uzavřela komisařka.

Pohlédla na Fredrika. „Můžeš dohlédnout, aby se počítače obou dívek pořádně zkontrolovaly?"

„Dobře, požádám o to Jense."

Jens byl úžasně schopný počítačový expert. Když v pytlovitých kalhotách a pletené čepičce procházel chodbou, vypadal jako skejťák, který někde ztratil své prkno a zabloudil. Ve skutečnosti už mu bylo třicet let a nedávno se stal otcem malé Zeldy, pojmenované po princezně z jednoho populárního televizního seriálu. Jens prostě je tak trochu zvláštní, říkávala si Irena.

„Dobře. Tak s ním promluv. Předpokládám, že jinak máš plné ruce práce s gangy. Jonny, Hannu a Irena budou vyšetřovat vraždy obou dívek. Tommy se postará o mumii. Já bohužel musím na jednání, které mi zabere celý den."

Efva Thylqvistová se zvedla a naznačila, že jejich schůzka skončila.

Třiadvacet jmen z Irenina seznamu si rozdělili na tři díly. Pouze dva z pachatelů byli odsouzeni pro vraždu. Ostatní byli obžalováni pro znásilnění, napadení a výhrůžky. Jonny a Hannu si vzali každý po jednom z vrahů. Irena se zbytek

dne věnovala svým osmi mužům. Tři z nich byli ve vězení a neměli žádné propustky, proto je mohla rovnou odškrtnout. Pak vyloučila dalšího muže, který byl v uzavřené psychiatrické léčebně. Pokud skutečně udělal jen polovinu z toho, co stálo u jeho jména, byl rozhodně dostatečně kvalifikovaný pro roli sériového vraha mladých dívek. Pro jistotu Irena zkontrolovala, jestli ani on nedostal v poslední době propustku, ale skutečně ji neměl, a jak z jeho záznamu pochopila, bude trvat ještě hodně dlouho, než ho pustí ven alespoň na návštěvu.

Ze čtyř zbývajících jeden seděl v otevřeném zařízení a přes den mohl ven. Pracoval v opravně aut a vedl si dobře. Valpuržinu noc prožil před televizí spolu s dalšími spoluvězni. Jeho alibi souhlasilo.

Poslední tři jména byla problematičtější. Nejmladšího z nich, osmnáctiletého, našla doma u jeho matky v Tynneredu. Po dlouhém dohadování, nejdříve s matkou a potom i s ním, se domluvili, že se setkají nazítří. Za žádnou cenu ale nechtěl přijít na policii, protože prý „trpí úzkostmi“. Zřejmě na něm zapracoval jeho psychoterapeut, pomyslela si Irena. Takže nakonec dohodli schůzku v deset dopoledne u matky.

Pak se práce zadrhla. Ani jeden z posledních dvou mužů nebral telefon, který měl uveden jako kontaktní číslo. Z jednoho se ozýval nahraný hlas, že uživatel byl odpojen. Když Irena pátrala dál, zjistila, že muž přede dvěma týdny zemřel. Příčinou smrti byla sebevražda. Před měsícem ho propustili po odpykání trestu za opakované sexuální násilí vůči třem malým chlapcům. Dva roky si odseděl ve vězení, po měsíci svobody si vzal život.

Výčitky svědomí? To sotva. Irena už vyslýchala dost pedofilů, aby věděla, že nikdo z nich si nikdy nevyčítá, čemu děti vystavil. Nejčastěji tvrdili, že dítě souhlasilo nebo že ke všemu došlo z jeho iniciativy. Oháněli se tím,

že jsou pedofilního zaměření a že je zakázáno pronásledovat menšiny.

Obvykle je nakonec zlomilo až společenské stigma a vyřazení. I ve vězení mají pedofilové nejnižší status a často jsou vystaveni různému násilí ze strany spoluvězňů. Odsouzený pedofil se většinou už nemůže vrátit do staré práce, protože všichni vědí, co je zač. Musí se někam odstěhovat, jelikož i sousedé znají důvod jeho nepřítomnosti. Pedofilové jsou prostě všude a všemi odsuzováni. A přesto jich stále přibývá.

Jak je to možné? Odpověď je jasná: internetová síť. Internet v jejich světě způsobil hotovou revoluci. Nesmírně se zjednodušila možnost, jak přijít k fotografiím, a také, jak je produkovat. Teď se už nemusí pašovat přes hranice ohmatané časopisy. Také se nikdo nepotřebuje namáhat s vyvoláváním snímků. Pořídí se mobilní kamerou a pošlou do světa elektronickou cestou. Šíří se rychlostí světla. Zůstanou na věčnost, oběť je nikdy nemůže zlikvidovat.

Ireninu pozornost upoutal další odkaz. Jmenoval se „Pozor na pedofily!“ Klikla na něj a objevila se stránka se jmény a fotografiemi mužů i několika žen. Irena pochopila, že jde o odsouzené pedofily, které někdo na síti zveřejnil. Většina z nich byli Američané, protože stránky vznikly ve Spojených státech, ale našli se tam i reprezentanti dalších zemí. Protože viníci byli uspořádáni podle států, objevila rychle švédská jména. Muž, který před dvěma týdny spáchal sebevraždu, stál nejníže. Byla tam jeho fotografie, zvláštní znamení, vzdělání, dřívější zaměstnání, za jaký zločin ho odsoudili a jeho poslední známá adresa. Našla i ty další dva muže z policejního registru. Tyto stránky byly očividně doplňovány jmény nových viníků a jejich příbuzných. Ten, kdo se v tomto registru objevil, už měl jistě až do konce života těžké najít si místo na zeměkouli a musel žít ve strachu, že ho někdo pozná. Žraloci, lovící v tem-

ných hloubkách kybernetických oceánů, občas sami uvíznou v síti, z níž se už nikdy neuvolní, napadlo ji. Tento fakt jí ovšem nepřinášel pocit, že byla nastolena spravedlnost. Místo toho v ní stále silněji narůstalo vědomí, že kdokoliv se může stát lovcem na internetové síti i jeho obětí.

Jde jen o to, správně kliknout, přečíst si nějaký blog nebo chatovat.

Síť je monstrum, které si žije svůj život a množí se obrovskou rychlostí, bez ohledu na všechny mravní a právní zákony a pravidla, pomyslela si pesimisticky.

Jonny měl na svém seznamu tři zajímavá jména a Hannu dvě, s Ireninými dvěma to dělalo celkem sedm mužů, s nimiž bylo třeba mluvit o vraždách Alexandry a Moy.

„Budeme pracovat společně," navrhl Jonny.

„Zítra v deset dopoledne se mám setkat s Tobiasem Hanssonem v bytě jeho matky ve Smaragdové ulici v Tynneredu. Odmítl přijít sem, trpí prý úzkostí," řekla Irena.

„Chudáček. Co asi má na svém něžném svědomí?"

„Znásilnění třináctileté dívky a pokus o znásilnění dvanáctileté. Otec té mladší ji uslyšel křičet a přiběhl jí na pomoc. Čirou náhodou byl v té chvíli v garáži a nechal si otevřená vrata. Dovedl pachatele dobře popsat a chytili ho tentýž večer. Tvrdil, že je nevinný, ale usvědčili ho pomocí DNA. Ta dvanáctiletá ho poškrábala a pod nehty jí zůstala jeho kůže. Tobias měl škrábance na pažích. Jeho DNA se také našla u znásilněné třináctileté. Takže další důkaz. Pak změnil strategii a předstíral, že si na nic nepamatuje. Že byl opilý a také pod vlivem drog."

„Odsouzen za znásilnění?"

„Ano."

„A kdy se to stalo?"

„Skoro přesně před rokem. K oběma přepadením došlo

sotva kilometr od matčina bytu. Právě si trest odseděl. Moc toho nedostal, protože mu ještě nebylo osmnáct."

„To na našeho vraha moc nevypadá. Jednal impulzivně, zatímco vraždy Moy a Alexandry byly pečlivě naplánované. Pachatel si dal pozor, aby nezanechal stopy. Od samého začátku chtěl vraždit," přemítal Hannu.

„Také si to myslím. Navíc Tobias se v obou případech držel v blízkosti svého domova. Naše dívky byly zavražděny na různých místech Göteborgu," připojil se Jonny.

„Souhlasím s vámi, přesto ho musíme pořádně vyslechnout. I kdyby pro nic dalšího, tak abychom ho mohli vyškrtnout z našeho seznamu," prohlásila Irena.

Hannu přikývl. „Půjdu tam zítra s tebou."

„Dobře. Třeba bychom za dopoledne stihli ještě něco."

Irena se obrátila k Jonnymu a usmála se: „Co kdybys mi pomohl s mužem, kterého jsem zatím nenašla?"

Jonny kysele hleděl na papír, který před něj položila.

„Člověk má opravdu moc práce, když za vyšetřování nese zodpovědnost," dodala s hraným soucitem.

Jonny si odfrkl, ale nenapadla ho žádná pádná odpověď.

„Zato s tebou půjdu odpoledne. Tak to bude spravedlivé," pokračovala Irena.

„Ne, ty ne. Vezmu s sebou Hannua. Ty budeš psát zprávu z vašeho dopoledního výslechu," ušklíbl se na ni triumfálně Jonny.

Celý byt páchl kocouří močí a cigaretovým kouřem. Už po několika minutách bylo Ireně špatně. Zrzavá kočka ji přivítala zasyčením a pak vlezla pod sešlý gauč v obývacím pokoji. Nejspíš byla po ránu otrávená. Člověk se podobá tomu, s kým žije. Ani matka, ani syn Hanssonovi nepatřili mezi ty, kdo jsou ráno dobře naloženi.

Matka jim otevřela a zamračeně se představila jako Betta Hanssonová. Byla to bezvýrazná, asi stodvacetikilová blondýna. Své kypré tvary tísnila ve špinavé růžové teplákové soupravě. Zip bundy byl vytažen jen do poloviny a velkoryse odhaloval těžká prsa. Pokud Irena viděla dobře, pod tím nic neměla. Nad jedním prsem se vyjímalo tetování, které původně nejspíš představovalo ještěrku. Ženiny přibývající kilogramy a zemská přitažlivost nyní ještěrku měnily do podoby aligátora.

„Tobby je v koupelně. Přijde za chvíli," řekla stručně.

Odkráčela k malému stolku a těžce se svalila do křesla. Když sedadlo se skřípěním klesalo dolů, Irena pochopila, proč se ta chytrá kočka uložila pod gauč.

„O co jde?" zeptala se Betta Hanssonová. V jejím hlase byl slyšet neklid, i když se ho snažila zastřít agresivním tónem.

„Jen se chceme Tobiase na něco zeptat," odvětila Irena.

„Čeho se to týká?" naléhala Betta.

Ani jeden z policistů jí neodpověděl. Z koupelny byl slyšet šum vody, který za chvíli ztichl. Někdo se pohyboval za dveřmi a několikrát dunivě zakašlal. Tobbymu zabralo nejméně deset minut, než byl hotov. Teprve potom otevřel

dveře a vyšel do haly. Mlčky se postavil do dveří obývacího pokoje a zíral na policisty. Byl veliký, pokud ne rovnou obrovský. Vysoký byl normálně, ale tak široký, že stěží mohl rovně procházet dveřmi. Mohutné bicepsy napínaly rukávy černého trička s nápisem „Olympic Gym“ přes prsa. Nemohl dát paže podél boků, odstávaly mu do stran. Černé džíny přiléhaly na stehna a lýtka. Tobias byl příkladem toho, jak se po mnoha hodinách každodenního posilování svaly nafouknou. A to mu bylo teprve osmnáct. Irena si byla jistá, že u něho hrají roli i anabolické steroidy.

Oholená lebka na obrovském těle vypadala maličká. S růžovými tvářemi působil jako obrovské mimino. Paže a krk měl potetované velkými obrazci a v obou uších se třpytily bílé krystaly. Spodní ret měl propíchnutý stříbrným kroužkem. Nic ale nepomohlo a dál vypadal jako groteskní pachole. Možná k tomu dojmu napomáhaly i světle modré oči bez jakéhokoliv výrazu.

Irena a Hannu se představili a podle očekávání jim bylo odpovědí jen neartikulované zavrčení. Pomalu se sunul k druhému křeslu. Irena si uvědomila, že zatajila dech, když se do něho svalil. Zaskřípělo, ale tíhu vydrželo.

„Chceme se jen zeptat, kde jste byl o Valpuržině noci,“ prohlásila Irena a pohlédla mu do očí.

„Byl tady,“ vyštěkla matka dříve, než syn stačil otevřít ústa.

S třesoucíma se rukama se snažila vytáhnout cigaretu z otevřeného balíčku ležícího na oprýskaném stolku. V Tobiasových očích na zlomek vteřiny blesklo překvapení, ale vzápětí byl jeho světle modrý pohled znovu bez výrazu.

„Takže jste byl doma, Tobiasi?“ zeptala se Irena.

Přikývl.

„Celý večer?“

„Ano,“ pospíšila si Betta.

Nové přikývnutí od obrmimina z druhého křesla se dalo vyložit jako souhlas.

„To je zvláštní, když chlap ve vašem věku sedí o Valpuržině noci s maminkou," poznamenal klidně Hannu.

Tobias na něho pohlédl, ale rychle očima uhnul.

„Prostě byl doma," opakovala ostře matka.

„Může vám to potvrdit ještě i někdo jiný?" pokračoval Hannu s pohledem upřeným na Tobiase.

„Byli jsme tu jen my dva," trvala Betta na svém se zaťatými zuby.

Hannu stále hleděl na Tobiase a nevěnoval sebemenší pozornost jeho bojovné matce. Vypadala rozčileně, nasávala do sebe cigaretový kouř a sypala kolem sebe popel. Je nervózní, říkala si Irena. Nejspíš k tomu má nějaký dobrý důvod.

„A co jste dělal víkend předtím?" chtěl vědět Hannu.

Tobias vypadal zmateně. Betta se znovu ozvala: „Byli jsme spolu i o tom víkendu. Přes den šel trénovat a po večerech jsme byli tady."

„Takže vy dva se od sebe nehnete na krok?" zeptal se Hannu a poprvé pohlédl na obryni.

Barva jejího obličeje získala odstín přezrálé jahody.

„Zatraceně, přece ho sotva pustili!" zasyčela.

To souhlasilo. Tobias byl propuštěn z vězení pro mladistvé desátého dubna. K vraždám obou dívek došlo až potom. Z tohoto úhlu pohledu to bylo docela zajímavé.

Dokud bude kolem něho kroužit matka, nic z něho nedostaneme, říkala si Irena. Pohlédli s Hannuem na sebe a nepostřehnutelně přikývli. Současně se zvedli z pohovky.

„Ještě se ozveme. Ale asi budete muset k výslechu na policii," prohodil Hannu.

Stále hleděl upřeně na Tobiase, který dělal, co mohl, aby se jeho zkoumavému pohledu vyhnul. Na holé hlavě byly vidět kapky potu. I on je zřejmě nervózní, pomyslela si Irena.

„Chlapec jedinkrát šlápne vedle a už se vašeho pronásledování nezbaví," nadávala matka.

Kouř jí zaskočil a hrozně se rozkašlala.

Irena ani Hannu se nenamáhali s odpovědí.

„Úplně ho odepsat nemůžeme," konstatovala Irena, když znovu seděli v autě.

Zahnula a zařadila se do pruhu směrem k centru.

Hannu vypadal zamyšleně. „Tobias to neudělal. Vražda dívek byla naplánovaná."

„Na to je jednoduše moc hloupý a impulzivní," souhlasila Irena.

„Přesně tak."

I když Irena měla stejný názor, zajímalo ji, jak Hannu uvažuje. „Proč si myslíš, že vraždy byly naplánované?"

„Jediný svědek neviděl žádnou z dívek mluvit s cizí osobou. Ani jedna z nich se nezmínila o tom, že se má s někým setkat. Nemáme jedinou stopu nebo důkaz. Vrah s nimi musel být v kontaktu a domluvit si schůzku. A přimět je k mlčení."

„A co počítače? Přinesly nám něco?"

„Alexandřin prohlíží Jens. Moin zmizel."

„Zmizel?"

„Ano. Dostala ho ze školy. Přenosný. Byla dyslektička a patřila do speciální skupiny. Měli zvláštní vyučování a svého učitele. Její matka tvrdila, že počítač bez ustání nosila v batohu na zádech. Žáci už jiný nedostanou, když ho ztratí."

„Nejspíš, aby nikdo nebyl v pokušení ho prodat," trochu se ušklíbla Irena.

„Zřejmě."

Oba se mlčky zamysleli, zatímco se blížili ke svému pracovišti.

„A nemohla ho prodat její opilá matka?" napadlo Irenu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.